

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL MORPHY

Ο ΚΑΥΜΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο Ροβέρτος Βιλάν, ένας νέος συγγραφέας, ο οποίος έχει αφιερώσει το εξαιρετικό ταλέντο του στη θρησκεία και ζει στο επαρχιακό περιβάλλον μιας μικρής πόλεως, γνωρίζει μία όραση νέα, την 'Ισαβέλλα ντε Κερβάλ, η οποία μόλις έχει φτάσει με τους γονείς της από το Παρίσι. Η 'Ισαβέλλα, ένας της άμορφης της, έχει βασίδια καλλιεργημένο πνεύμα, πράγμα που κάνει εξαιρετική εντύπωση στο Ροβέρτο. Μα άμεσα αγέδον έρχεται σε διαφωνία μαζί της, γιατί η 'Ισαβέλλα έχει ελεύθερες αντιλήψεις στο ζήτημα της θρησκείας.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Η 'Αλίκη, την οποία η 'Ισαβέλλα είχε γοητεύσει, συμφωνούσε μ' αυτή την κρίση. Η κ. Βιλάν κι' ο Φίλιππος επιδοκίμαζαν τον μυθολογιστή. Μονάχα ο Ροβέρτος δεν έλεγε τίποτε... Η έμφάνισ της 'Ισαβέλλας με τ'α λουλούδια, είχε αφήσει στο εύαισθητό και ποιητικό μυαλό του την ανάμνησι μιας γοητευτικής όπτασις που τον συνάρπαζε... Μα δεν σταματούσε ποτέ στο γλυκό αυτό όραμα... Η θρησκευτική ανατροφή του τον έκανε ν' αποιασκήρυν αυτό το είδους τις εντυπώσεις. Μά, παρ'όλ' αυτά, επιθυμούσε νά ξαναϊδή την ξένη, ν' ακούση πάλι τη μελωδική φωνή της και ν' αντίκρυσθαι και πάλι τ'α μότια της.

Η μόρες των τελευταίων ημερών είχαν λασπώσει το δρόμο που οδηγούσε στο «Σπίτι με τις Πασχαλιές». Στ'α φυλλώματα των γέρικων βελανιδιών, σταγόνες βροχής κρεμόντουσαν ακόμα...

Η αήλη του «Σπιτιού με τις Πασχαλιές» ήταν καθαρή, καλοστημένη, καθαρισμένη από τ'α άγριόχорта που φύτρωναν εκεί, όταν ζούσε ο μακαρτίτης ντε Ρομπέν. Η κικυλιόδορτα της εισόδου είχε ξαναθαφεί κι' οι κισσοί που σκέπαζαν όλη την πρόσοψη, είχαν διαρρυθμιστή με πολύ γούστο. Πριν ακόμα μη κανείς μέσα, καταλάβαινε ότι ύπρχε τώρα στο «Σπίτι με τις Πασχαλιές» ένα μυαλό που τ'α διεύθυνε όλα.

Ο κ. Κερβάλ, ένας παχύς άνδρας, με πρόσωπο κουρασμένο, τους δέχτηκε μέσα στο σαλόνι. Κι' αυτό επίσης φαινόταν μεταμορφωμένο. Τ'α παλιά του κι' όρατα έπιπλα βρισκότουσαν πάντα εκεί, μά είχαν τοποθετηθ'η με τέχνη. Τ'α ζεθωριασμένα χαρτιά των τοίχων είχαν αντικατασταθ'η με καινούργια πιο φωτεινά, πιο ταιριασμένα με την επίπλωσι. Τ'α πάντα τέλος στο σαλόνι—τ'α λουλούδια που ήταν σ' ένα άρχαιο βάζο, ο τρόπος με τον οποίο ήταν τοποθετημένο ένα αγαλματάκι, η έκλογη των χρωμάτων— έδειχναν ότι ένα χέρι καλλιτέχνη είχε περάσει από κει μέσα. Και τ'ο μικρό σαλόνι, που φαινόταν από την ανοικτή πόρτα, είχε ύποστη κι' αυτό την ίδια μεταμόρφωσι.

Ο Ροβέρτος γνώρισε την κ. Κερβάλ, μία ψηλή μελαχροινή γυναίκα και την 'Αριάντα, τη μικρότερη αδελφή της 'Ισαβέλλας. Μάλλον κοντή, λεπτή, πολύ μελαχροινή και πολύ βασιμένη, με όπεροχα μαύρα μαλλιά, με χαρακτηριστικά πολύ ακανόνιστα και με μικρά γαλάζια μάτια πολύ γελαστά, ήταν η πιο χαριτωμένη κι' η πιο τσαχπίνια από τις άσχημες γυναίκες. Δεν μπορούσε νά σταθ'η στη θέσι της και, μόλις ο Ροβέρτος κάθισε, άρχισε νά του μιλάει για τένις, για ίππασίς, για λειβωδρομίες. Χωρίς νά θέλη εκείνος κ'ύτταζε τ'α διαφανή της χέρια, τους κατισ-

χνικούς καρπούς της και τ'ο άδουατισμένο της πρόσωπο. Η κοινή ζωή, τ'α σπόρ, η διαρκής κίνησις, είχαν εξαντλήσει την 'Αριάντα κι' η ύγεια της είχε κλονιστή επικίνδυνα. Τού κάκου προσπαθούσαν νά της επέδωλουν τη γαλήνη της ζωής. Η 'Αριάντα ήταν εν' απ' τα πλάσματα εκείνα και που μέσ' στην έρημο ακόμα μπορούν και δημιουργούν ζωή και κίνησι.

—Η αδελφή μου, κύριε, μου έλεγε, είπε στο Ροβέρτο, πώς έχετε τ'α γούστα της και όχι τ'α δικά μου. Είν' αλήθεια, κύριε: —'Αληθέστατα, δεσποινίς.

—Τόσο το χειρότερο! Εύτυχώς ο κύριος αδελφός σας αγαπάει το τένις... Μά πρέπει νά βρούμε κι' άλλους νέους για συτροφία.

Εκείνη τη στιγμή, η κ. Κερβάλ παρατήρησε άθονα: —Μά ξέρετε, παιδί μου, ότι το τένις σου άπαγορεύεται.

—Ναι, μαμά, τ'ο ξέρω, άπάντησε η 'Αριάντα γελάοντας. Μα προτιμώ νά πεθάνω, παρά νά έγκαταλείψω το τένις.

—Δέστε λοιπόν πόσο φρόνημη αδελφή έγω!

Τ'α λόγια αυτά τ'α είπε η 'Ισαβέλλα, η οποία έκανε τη στιγμή εκείνη την εισόδο της μέσ' στο σαλόνι.

Ήταν ντυμένη στ'α λευκά. Δύο φίδογκοι από βελούδο θαλασσοί, στέλιζαν τ'α κυματιστά μαλλιά της, που τ'ο ζανθο τους χρώμα φαινόταν πότε χρυσό και πότε κόκκινο, ανάλογα με τ'ο φως που τ'α χτυπούσε. Χαϊρέτھے με χάρη την κ. Βιλάν και της 'Αλίκης κι' έπειτα έδωσε το χέρι στο Ροβέρτο, ο οποίος σηκώθηκε νά την ύποδεχθ'η, λέγοντάς του:

—Ήταν πολύ έκ μέρους σας ν' αφήσετε τις έργασίες σας και νάρθητε νά έπισκεφθ'ητε τους έρημιτες του «Σπιτιού με τις Πασχαλιές».

Ο Ροβέρτος ένιωσε κάτι σαν θάμνομα μπροστά στη χαιδευτική λάμψη αυτών των χαμογελαστών ματιών που είχαν προσηλωθ'η επάνω του για πολλή ώρα. Με φωνή που έτρεμε ελαφρά, της άπάντησε με μ'α κοινή φράσι. 'Αμέσως όμως, ύσασοεστημένο από τον έρωτα του, συνήλθε. άνέκτησε την έτοιμότητα του πνευμάτός του και μόρσε ν' άνακατευθ'η στην συζήτησι που η 'Αριάντα κι' η 'Ισαβέλλα είχαν άοίσει.

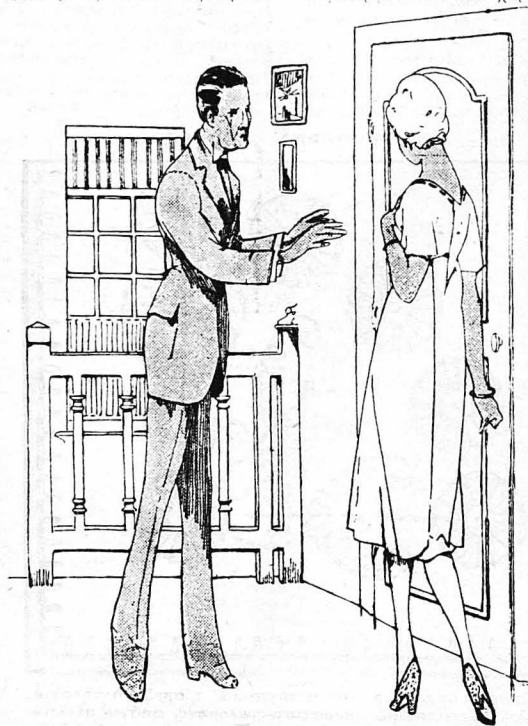
Μιά καμαριέρα έφερε κοκτεϊλς και τσάι κι' η δύο αδελφές σερβίρισαν τους ξένους τους. Η ζωηρότης των κινήσεων της 'Ισαβέλλας, τ'α γέλια της, έκαναν ακόμα περισσότερο χτυπητή την άρμονική και γαλήνια χάρη της αδελφής της και την άπροσδιόριστη γοητεία που άναδίνονταν απ' όλο της τ'ο είνα.

Η 'Ισαβέλλα στάθηκε μπροστά στο Ροβέρτο και τ'ο είπε χαμογελάοντας:

—Έχουμε πεί πώς θά κουβεντιάσαμε για φιλολογία... Μα αυτό είν' ένα θέμα που δεν άρρείε στην αδελφή μου. Έλάτε νά κουβεντιάσουμε χωριστά.

Σηκώθηκε και την ακολούθησε στο μικρό σαλόνι. Η 'Ισαβέλλα τ'ο έδειξε μ'α γωνιά σ' ένα μικρό καναπέ και κάθισε πλάι του, με τ'ο ποτήρι του κοκτεϊλ στο χέρι. Άρχισε νά τον ρωτάει για τις φιλολογικές του έργασίες μ' ένα τρόπο διακριτικό και γεμάτο ένδιαφερον. 'Αμέσως ο Ροβέρτος κατάλαβε πως είχε νά κάνει με μ'α διάνοια καλλιεργημένη καθόλου κοινή.

—Πόσο σας λυπάμαι! είπε ο Ροβέρτος, με σοβαρότητα.

Γιά όλα τὰ ζητήματα, ἡ Ἰσαβέλλα εἶχε ἀπόψεις πρωτότυπες, τίς ὁποῖες ἀνέπτυξε με ἀνεία καὶ ἀπλότητα. Ἄκουγε τὸ Ροβέρτο με προσηγορίαι καὶ τὸ βλέμμα της ἐξέφραζε χίλια πράγματα: ἐπεδοκίμαζε, χαμογελοῦσε, συσκευνιέτο, μιλοῦσε πραγματικά καὶ μὴ ζωη ἐντονη φαίνονταν νὰ βραϊνὴ ἀπ' αὐτὸ καὶ ν' ἀπλωνεῖται σ' ὁλόκληρο τὸ πρόσωπό της.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἀκούμποσε στὴ ραχὴ τοῦ κοναπέ τοῦ λευκοῦ καὶ λεπτοῦ μπράσου της, ἀπάνω στό ὅποιο ἔπιπε τὸ πλατὺ μεταξωτὸ μανίκι. Μιλοῦσε καὶ πάλι στό Ροβέρτο γιὰ τὴν ξεχωριστὴ ἀπόλαυσι πού ἔνοιωσε, διαβάζοντας τὸ πρῶτο τὸν βιβλίο.

— Σὰς εἶπα ὅμως καὶ προχθές, ἐπρόσθεσε, ὅτι δὲν συμμερίζομαι τίς πεποιθήσεις σας... Τί λέτε σεῖς γι' αὐτὸ;

Ἀπῆλθνε τὴν ἐρώτησι αὐτὴ με μεγάλη φυσικότητα: Τὸ γλυκὰ μᾶτια της τὸν ρωτοῦσαν γαλήνια, εἰλικρινά.

— Ἐνοιῶσα γι' αὐτὸ μεγάλη θλίψι, δεσποίνις... ἀπάντησε ὁ Ροβέρτος. Εἶνε πάντα ὀδυνηρὸ νὰ βλέπει κανεὶς τὸν ἴδιό του στερημένον τὸ μεγαλύτερον ἀπ' ὅλ' τ' ἀγαθὰ.

— Μὲ δίδαξαν ὅτι ὅλες ἡ θρησκευτικὲς πεποιθήσεις εἶνε ἀχρηστες ἢ ψεύτικες.

— Θὰ κρίνετε διηφορετικά σέ μερικὲς δύσκολες στιγμὲς τῆς ζωῆς σας.

— Δὲν ξέρω, ψιθύρισε σκεπτικὰ ἡ Ἰσαβέλλα.

Κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν σκέψεων της, τὰ βλέφαρά της χαμηλώσαν λίγο καὶ ἀκούμπησε τὸ τριανταφυλλένιο της μάνουλο στὰ δάχτυλά της.

Συμπόνια, ἀνάμικτη με συγκίνησι, πλημμυρισε τὴν καρδιά τοῦ Ροβέρτου. Αὐτὴ ἡ γυναίκα ἰα καρδιά, πού της ἔλειπε ἡ πίστις, ἡ ὁποία ἦταν στὰ μᾶτια τοῦ ἴδιου ἢ εὐτυχία καὶ ἓνα στήριγμα παντοδύναμο—τοῦ προκαλοῦσε τὸν οἶκτο. Καὶ εἶπε με τὸ σοβαρότητα καὶ τρυφερότητα:

— Πόσο σὰς λυπᾶμαι...

Ἡ βλεφαρίδες της Ἰσαβέλλας ἐνσωπικώθησαν καὶ τὰ μᾶτια της φωτίστηκαν ἀπὸ μιὰ γλυκὴ ἀφλόγα.

— Εἶστε πολὺ καλὸς, τοῦ εἶπε. Καὶ θὰ ἐπιθυμοῦσα πολὺ νὰ σὰς ἀκούωσα νὰ μιλάτε γιὰ τὴ θρησκεία σας.

Ὁ Ροβέρτος ἐξαφνιάστηκε, ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια. Τί ἤθελε νὰ πῇ; Ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ περιέργεια ἐντελῶς ἀνθρώπινη, ἢ πραγματικὰ δοκίμαζε τὴν ἐπιθυμία νὰ φωτισθῇ, νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια...

Ἡ Ἰσαβέλλα ἐξακολούθησε με τὴν ἴδια γαλήνια φωνή:

— Διαβάζοντας τὸ βιβλίο σας, ἔνοιωσα πολλὲς φορὲς μεγάλῃ θλίψι πού δὲν ἔχω αὐτὴ τὴν πίστι, καὶ σχεδὸν ἔκλαψα, νιώθοντας τὴν ψυχὴ μου τόσο ἀπομονωμένη στὴ ζωῇ...

Μιὰ λεπτὴ χαρὰ ἔκανε τὸ Ροβέρτο ἄναστικώθησι. Ἡ ἰδέα ὅτι εἶχε καταρθῶσει, μονάχα με τίς σκέψεις πού βγήκαν ἀπὸ τὸ μυαλό του, νὰ προκαλέσῃ μιὰ τέτοια ἐντύπωσι σέ μι' ἀπιστη ψυχὴ, τοῦ ἦταν ἀπέραντη γλυκειά. Καὶ εἶπε με ζωηρότητα, ἐπαναλαμβάνοντας τὴν τελευταία φράσι τῆς Ἰσαβέλλας:

— Ἀπομονωμένη στὴ ζωῇ... Αἰσθάνεσθε λοιπὸν ὅτι ἡ ἔλλειψις τῆς πίστεως ἀνήκει στὴ ζωῇ ἓνα κενὸ πᾶν μπορεῖ τίποτε νὰ τὸ συμπληρώσῃ.

— Νοιάθω πράγματι αὐτὸ τὸ κενὸ. Ἄγνοῦθ πὶ τὸ δημιουργεῖ...

— Τὸ κενὸ αὐτὸ ὀφείλεται στὸ δὲν ὁ Θεὸς λείπει ἀπὸ σὰς. Δὲν τὸν γνωρίζετε...

Ἐπὶ μιὰ στιγμὴ, ἔμειναν κι' οἱ δύο σιωπηλοί. Ἐνα μικρὸ ἐκκρεμὲς ἀπὸ ροζ μάρμαρο, ἀπάνω σ' ἓνα μικρὸ τραπέζι, ἄφηε ν' ἀκούεται τὸ ἑσφῶρὸ τικ-τάκ του.

Στὸ διπλανὸ δωμάτιο, ἡ συζήτησις ἐντονωμετὰξὺ ἐξακολούθησε. Σὲ κάθε στιγμὴ, ἀντιχοῦσε τὸ τρελλὸ γέλιο τῆς Ἀριάνας. Ὁ Ροβέρτος συλλογιζόταν πὼς ἦταν καλύτερα ἐκεῖ, μὲς στὴν ἄρμονικὴ γαλήνη πού ἡ Ἰσαβέλλα ἀσκόρτιζε γύρω της.

Ἐνα λαμπρὸ χαμόγελο φώτισε ἔξαφνα τὰ συλλογιζόμενα μᾶτια τῆς νεᾶς.

— Τὴ σοβαρὴ συζήτησι πού ἀνοίξαμε! εἶπε. Μ' ἀρέσει πολὺ ἡ συζήτησις αὐτὴ... Καὶ σέ σὰς;

— Καὶ σέ μένα, ἀπάντησε ὁ Ροβέρτος.

— Σίγουρα ἔχουμε ἐντελῶς τὰ ἴδια αἰσθήματα...

Ἐκανε μερικὰ βήματα, στάθηκε καὶ πήρε ἀπὸ τὸ παλὸ βάζο ἐν ἀπὸ τὰ γαρούφαλλα πού βρισκόντουσαν σ' αὐτὸ.

— Αὐτὸ τὸ λουλοῦδι σὰς ἀρέσει;

— Πολύ.

— Καὶ σέ μένα τὸ ἴδιο.

Καὶ γέλασε γλυκὰ με τὰ μᾶτια της καὶ με τὰ χεῖλη. Ἐπειτα ἔφερε τὸ ἄνωσ κοντὰ στὰ χεῖλη της καὶ τὸ μύρισε.

— Λατρεύω αὐτὸ τὸ ἄρωμα, εἶπε.

Καὶ μαζὺ με τὸν Ροβέρτο ζαναγύρισε στὸ μεγάλον σαλόνι. Μπήκαν κι' οἱ δύο μέσα, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς πού ἡ καμαριέρα ἀνήγγελε τὴν ἀφίξι τοῦ κ. καὶ τῆς κ. ντὲ Φόρς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πάει ν' ἀνταποδώσουν τὴν ἐπίσκεψι τῶν Κερθάλ. Ὁ νεαροὺς πυροδοσῶπα τοῦ Βαρλιανίου ἔδειξαν κάποια ἐπιφυλακτικὴ εὐγένεια πρὸς τοὺς νέους κατοίκους τοῦ «Σπιτιοῦ με τίς Πασχαλιές», γιὰτι εὐθύς ἐξ ἀρχῆς δὲν τοὺς εἶχαν φανῆ καὶ τόσο συμπαθητικοί. Ὡστόσο, οἱ Κερθάλ τοὺς φέρθηκαν πολὺ καλακευτικά, γιὰτι τοὺς ἐωροῦσαν πρόσποια πολὺ σπουδαία.

Μονάχα ἡ Ἰσαβέλλα ἔμεινε ἀδιάφορη ἀπεναντί τους. Καθισμένη μεταξὺ τῆς Ἄνας ντὲ Φόρς καὶ τῆς Ἀλικης, μιλοῦσε ἐλαχιστα καὶ φαίνονταν ὅσο παρατηροῦσε διακριτικὰ τοὺς νεοφερμένους. Ἡ προσοχὴ τοῦ Ροβέρτου, χωρὶς νὰ θέλῃ κι' ὁ ἴδιος, ἦταν συγκεντρωμένη ἐπάνω της. Καμιά ἀπ' τίς κινήσεις τῆς φυσιογνωμίας της, δὲν τοῦ ἔφευγε. Χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει, ἀποῦδαζε με μιὰ ἐντονη περιέργεια αὐτὸ τὸ γυναίκεῖο πρόσωπο. Πρόσχευε ὅτι ἡ Ἰσαβέλλα, πλάι καὶ σ' αὐτὴ τὴ νεαρὴ κόμησσα ντὲ Φόρς, πού διακρινόνταν γιὰ τὴ σπάνια ὠμορφία της, δὲν ἔχανε τίποτε ἀπὸ τὴ γοητεία τῆς—αὐτὴ τὴ γοητεία πού ἔχγνε τὸ βλέμμα της, τὸ χαμόγελο της, ὅλο τὴ τὸ εἶναι, ὡς ἓνα ὄρωμα γλυκὰ μεθυστικό.

Ὁ Ροβέρτος προσπάθησε νὰ τίς συγκρίνῃ, μὰ αἰσῶς σχεδὸν ἐγκατέλειπε τὴν πρόθεσι τοῦ αὐτῆ. Ἄν καὶ εἶχαν κι' ἡ διὸ τὴν ἴδια ἡλικία, ἄν καὶ ἦσαν κομψὲς κι' ἡ διὸ καὶ προικισμένες με τὴν ἴδια ἐξαιρετικὴ ἀντίληψι καὶ τὴν ἴδια συναρπαστικὴ χάρι, ἐν τούτοις τοῦ φανηκαν τόσο ἀνομοιοι, ὥστε ὁ Ροβέρτος ἀσέφτηκε: «Ἐνας κόσμος ὁλόκληρος τίς χωρίζει... Γιατί;»

Ἡ ἀπάντησις τοῦ ἦρε πολὺ γρήγορα. Τὸ ἀγνὸ φῶς πού ἔλαμπε μέσα στὰ ὠρᾶτα, μᾶζα μᾶτια τῆς Ἄνας, δὲν φώτιζε τὸ βλέμμα τῆς Ἰσαβέλλας. Ἡ φλογερὴ γλυκύτητι τῶν ματιῶν τῆς τελευταίας ἄφηε μιὰ ἐντύπωσι συναρπαστικὴ, κατὶ ὡς ἀνίμω. Ὁ Ροβέρτος ἐξαφνιάστηκε με τὴν ἐπιθυμία πού ἔνοιωθε νὰ λύσῃ τὸ ἀίνιγμα αὐτὸ. Καὶ ἀσέφτηκε: «Ἐποφείβι ἴσως, γιὰτι δὲν πιστεῖτε...»

Ὁ κομης καὶ ἡ κόμησσα ντὲ Φόρς ἔφυγαν συγχρόνως με τοὺς Κερθάλ. Ἀφοῦ δύο συνᾶδουσε με τὴν ἀδελφὴ τῆς καὶ με τὴ μητέρα της ὡς τ' ἀμάγια τους, ζαναγύρισε στὸ σαλόνι. Κρατοῦσε στα χέρια της τρία ροδά, τὰ ὁποῖα εἶχε κοῦει, περνώντας ἀπ' τὸν κῆπο. Στάθηκε μπρὸς σ' ἓνα καθρέφτη καὶ τὰ κάρφωσε μέσ' στὰ κύματα τῶν μαλλιῶν της με κινήσεις ἀργὲς καὶ κάπως ἀφηρημένες.

Ἡ Ἀριάνα μπήκε τὴ στιγμὴ ἔκεινη μέσα καὶ τῆς πέρασε τὸ χερί της γύρω στὸ λαιμό.

— Γιατί ποῖον στολιζόσαι ἔτσι, ὠρᾶια μου κοκκέτα; τὴ ρώτησε. Τὸ φέρτε σου με τὰ ὑπέροχα μᾶτια ἔφυγε...

(Ἀκολουθεῖ)

Ὁ Ροβέρτος στὸ τραπέζι ἔκανε διάφορες συστάσεις στὴν Ἀλική...